

[Oluf Pedersen.]

Jeg har anbefalet. Det samme gælder ogsaa Forslaget om Voldgift og Forslaget om Priser, hvor jeg dog havde Betænkneligheder vedrørende selve Administrationen; men jeg mener, at en Lovgivning paa dette Omraade, med Hensyn til Priserne, er nødvendig i Dag, om Uret ikke skal begaaes over for Befolkningen, og en god Lovgivning er bedre end en daarlig Administration.

Derimod vil jeg ikke anbefale at stemme for den foreslaaede Lov om Fordeling af Arbejdet, selv om den kun skal gælde midlertidigt, fordi den Opfattelse, der ligger til Grund for Lovforslaget, er fejlagtig, nemlig den, at Mængden af Arbejde er begrænset, at vi faar mindre Arbejde, men kan undgaa en lavere Løn. Jeg mener, vi maa finde os i, at det bliver en lavere Løn, fordi Vilkaarene er blevet forringet. Nu nedsætter man nok Lønnen, men ikke saadan, at der bliver mindre Udgift for Producenten; det synes jeg er forkert, for det er jo Produktionen, der skal gøres billigere, det er det, der trænges til, om vi skal holde Beskæftigelsen ved lige. Heller ikke Lovforslaget om Statstilskud til Arbejdsløshedskasserne i Forbindelse med Arbejdsfordelingsloven kan jeg anbefale, og det samme gælder Særorningen angaaende Beskæftigelsen af de unge paa Landet. Jeg er enig i den Betragtning, at de, der ikke vil arbejde, ej heller bør have Understøttelse, men saa maa man finde Regler, som er ens for alle, enten det er i By eller paa Land, enten det er Forsørgere eller ej. Forslaget om Tantiëbegrænsning er jeg ikke imod, men det er dog vist mest en Skueret. Derimod er jeg imod en Stats- og en kommunal Laanefond, fordi jeg ikke deler denne fantastiske Tro, som man har fra anden Side, paa, at Staten kan og skal klare Erhvervslivets Problemer.

Naar hele dette Lovkompleks er behandlet saa hurtigt efter Fremsettelsen, uden at der fra min Side er protesteret derimod her i Tinget, er det, fordi jeg mener; der har været Tid nok for mig til første Behandling, men jeg maa naturligvis forbeholde mig min endelige Stilling, til vi har faaet set nærmere paa Lovforslagene, ogsaa over for eventuelle Ændringer. Der er næppe sket Demokratiet nogen Skade ved den hurtige Behandling; ellers havde vel heller ikke Diktaturtilhængerne protesteret. Helt komisk er det, at det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen sammen med Nazisterne protesterer mod den hurtige Behandling af Lovforslaget ud fra den Opfattelse, at det skader det liberale Demokrati. Hvis det var

saadan, havde Nazisterne nok holdt sig væk fra Protest. Men jeg mener, der bør gives god Tid i Udvalgene, saaledes at de, der ønsker at gøre deres Synpunkter gældende, kan faa Lejlighed dertil. Jeg beklager naturligvis, at det af rent saglige Grunde ikke har været mig muligt at anbefale alle Lovforslagene, men jeg vil dertil føje, at jeg erkender, Regeringen ikke bærer Ansvaret for de efter den 9. April opstaaede særlige Vanskeligheder; hverken den Regering, som da var, eller den, vi siden har faaet, kan tage Ansvaret derfor. Dermed være dog ikke sagt, at der ikke er begaaet grove Fejl — for Resten oftest paa Tilskyndelse af dem, der bagefter har skældt mest ud.

Statsministeren havde i sin Forelæggelsestale en uheldig Bemærkning om, at alle Danske maatte støtte disse Lovforslag. Jeg gaar ud fra, at den Bemærkning ikke skal tages helt bogstaveligt; thi naar man frygter, at en Lov er skadelig, har man naturligvis ikke Pligt til at stemme for den, selv om man i og for sig kan beklage, at man ikke kan det. Statsministeren har derimod Ret i, at man ikke bør spekulere i Utilfredshed. Det vil altid hævne sig i det lange Løb og særlig under de givne alvorlige Forhold. Der er heller ikke Grund til dette. Den Indstilling, der under disse Lovforslags Behandling er kommet til Orde fra kommunistisk Side, er uberettiget, den viser, at man fra den Side ikke erkender, hvordan danske Forhold er i Dag. Men lad mig tilføje, at Bondepartiets Tale jo ikke er bedre. Jeg beklagede i Gaar det ærede Medlem Hr. Hartels Tale, der var ganske uværdig, og den Dagsorden, Bondepartiet har stillet i Dag, beviser jo, at dette Parti i Øjeblikket er ganske uligevægtigt. Naar jeg siger dette, skyldes det ogsaa den Baggrund, der er for Bondepartiets Uligevægt, som naturligt maa ligge i den Proklamation, der blev udstedt af den Organisation, som politisk har støttet Bondepartiet, og som kan blive dette Parti en saa tung Klods om Benet, at det maa føre til Partiets Undergang. Vi ved maaske alle, hvad den Proklamation gaar ud paa, men med Formandens Tilladelse vil jeg citere Indledningen til L. S.-Proklamationen, undertegnet af Hr. Knud Bach, udstedt lige efter den 9. April. Det hedder heri:

„Bondetogets Ord til Hs. Majestæt Kongen i Aaret 1935 er nu gaaet i Oplydelse: at naar et uklogt og uforsvarligt Styre forødt Landbrugets Værdier, vilde Landets Velfærd og økonomiske Frihed dermed gaa tabt.“